A°. 1831. No. 50.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 24 JUNIJ.

Publicatie.

DE GOUVERNEUR GENERAAL IN RADE.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo Wij in ervaring gekomen zijn, dat er wegens de toepassing van art. 31 der Publicatie houdende voorzieningen tegen de ziekte der *Melaatschheid* dd. 7/15 September 1830, (Gouvernements-blad van dat jaar No. 13) eenigen twijfel is ontstaan, welke tot ongerief der goede ingezetenen zoude kunnen aanleiding geven.

In aanmerking wijders genomen hebbende, dat de bedoelde Publicatie van 7/15 September 1830 behoord te worden verstaan in den geest van het Koninklijk Besluit van 4 Januarij 1826 No. 92, wegens de Slaven-registers alhier, gepromulgeerd bij Publicatie van 19/21 April 1826, (Gouvernements-blad van dat jaar No. 1.)

ZOO IS HET, dat Wij hebben goedgevonden vast te stellen en te bepalen, zoo als geschiedt bij deze:

ARTIKEL 1.

Zoodanige Slaven welke door de Commissie van Onderzoek, mogten worden verklaard te zijn suspect, zullen desniettemin het zij op publieke vendu of bij executie kunnen worden verkocht of in het openbaar verhuurd, met dien verstande echter, en onder speciale bepaling en voorwaarde, dat de verpligtingen aan den eigenaar van suspect verklaarde Slaven opgelegd bij de bedoelde Publicatie van 7/15 September 1830, en bijzonder bij art. 18 en 19, dezelve zullen overgaan op den kooper of huurder, en door denzelven stiptelijk moeten worden nagekomen. Zullende de Vendumeesters alsmede de ambtenaren ter wier overstaan de executieve verkoopingen plaats vinden, gehouden en verpligt zijn, zulks in de koop-conditiën te insereren.

ART. 2.

Wanneer eenige grond of plantaadje waaraan Slaven geattacheerd zijn, te gelijk met de Slaven en in massa, het zij op publieke veiling of bij executieven verkoop mogt worden verkocht of openlijk verhuurd, zoo zal op zoodanigen grond of plantaadje, niet toepasselijk zijn de bepaling voorkomende in art. 31, en meer aangehaalde Publicatie van 7/15 September 1830, dat namelijk geenerlei openbare verkooping of verhuring van Slaven vermag te geschieden, dan na dat de Slaven door den Stads-geneesheer zullen zijn geëxamineerd.

Wordende integendeel met wijziging van het aangehaald 31 art, bij deze bepaald, dat de openbare verkooping of verhuring van Slaven te gelijk met den grond of plantaadje waaraan zij zijn geattacheerd, en in massa geschiedende zal plaats kunnen vinden, zonder dat de verkooper of verhuurder verpligt is, de bedoelde Slaven ter examinatie te sisteren.

ART. 3.

De verpligting bij art. 2 van het hierboven aangehaald Koninklijk Besluit opgelegd aan ieder eigenaar van Slaven, om van alle vermeerderingen en verminderingen ten Kantore der Registratie van Slaven schriftelijk opgaaf te doen, wordt bij deze uitgestrekt en toepasselijk gemaakt tot zoodanige Slaven, welke door de Commissie van Onderzoek voor besmet verklaard zijn, en welke dien ten gevolge krachtens art. 13 der meer bedoelde Publicatie van 7/15 September 1830, naar het Etablissement *Batavia* moeten worden overgevoerd.

Zullende de hierbedoelde besmet verklaarde Slaven, ten kantore der registratie op de te doene schriftelijke opgaven van het respect van den eigenaar worden afgeschreven.

En wordt mitsdien naar aanleiding hiervan voor vervallen verklaard en ingetrokken, de bepaling van art. 39 van de veelaangehaalde Publicatie van 7/15 September 1830, voor zoo verre namelijk de Slaven betreft.

En op dat niemand hier van eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering gehouden alhier aan *Paramaribo* den 14den Junij 1831, van Zijner Majesteits regering het achttiende.

CANTZ'LAAR.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal in Rade.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

De ondergeteekende heeft sedert zijne advertentie van den 11den dezer maand, door middel van den landdrost van het Neder-district *Nickerie*, van drie onderscheidene personen, wier namen niet bekend zijn, nog ontvangen eene som van VEERTIG Guldens, als vrijwillige bijdrage aan het Vaderland.

Paramaribo den 21 *Junij* 1831.

De fungerende Secretaris bij het Gemeente Bestuur der Kolonie *Suriname*,
G. S. DE VEER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

CITADEL-ANTWERPEN, den 20sten April. (*uit eenen brief.*)

Wij hebben nog lang geen nood om hier van honger te versmachten, want van tijd tot tijd komen er schepen met nieuwe proviand aan; zelfs tot geestelijk voedsel toe, wordt ons bezorgd; want er zijn ons ook onderscheidene traktaatjes van een genootschap uit Holland toegezonden, waaronder er gevonden worden, die zeer op den tegenwoordigen tijd toepasselijk zijn en door sommigen met graagte gelezen worden. De Belgen, die ons al dat lekkers schijnen te benijden, hebben dan ook al een paar keeren uit een der aan de Schelde liggende forten, onze voorbij varende vaartuigen met blaauwe erwten begroet, maar een paar snertschuiten, die, ik weet niet welke, barbaarsche namen hebben, — als zij de *Hobeijn* of de *van Speijk* genoemd waren, of den naam van een of ander held uit de vaderlandsche geschiedenis droegen, zoude ik het beter onthouden kunnen.— De eerste kanonneerboot, die voor de Belgen van stapel zal loopen zal ter eere van den *grooten van de Weijer*, naar ik vernomen heb, wel *Sinte Silvanus* genoemd worden, en zouden wij dan niet.... Maar met al dat filosopheren raak ik van den tekst af. Nu, dan wilde ik zeggen, dat een paar onzer schrikverwekkers, alias oorlogschepen, alleen door eens vlak voor dat fort *present op het appel* te roepen, dien bullebak tot zwijgen gebragt hebben.

BREDA, den 22sten April. (*Uit eenen brief.*) Eene dame, die gisteren alhier uit Mechelen gearriveerd is, zegt, dat, kort voor haar vertrek van daar, een bataljon vrijwilligers die stad binnengerukt was, om aldaar garnizoen, te houden; maar dat zij, op het bevel, om naar de kazerne te marcheren, zulks stellig geweigerd hadden, zeggende, dat zij gekomen waren om bij de burgers ingekwartierd te worden. De plaatselijke kommandant deed hierop, om hun te vreden te stellen, brood, kaas en bier in de kazerne brengen; maar te vergeefs, de vrijwilligers wilden zich toch niet derwaarts begeven, en toen zij zagen dat men hun volstrekt geen inkwartierings-biljetten wilde uitreiken, drongen zij met geweld in de woningen, slaande de deuren der huizen, die door de bewoners gesloten waren, met de kolven open, waarop zij de onbehoorlijkste eischen aan de burgers deden, en menige gewelddadigheid pleegden; voorzeker met het voornemen om den Mechelaren het genot der liberteit, waarnaar zij onder het *tirannick bestuur van Koning Willem* zoo reikhalzend verlangden, krachtdadig te doen smaken.

Heden hebben wij hier zien binnen komen een bataljon Geldersche schutterij, onder het kommando van den luitenant-kolonel *Veeren*, welke manschap door hare mannelijke gestalte en krijgshaftige houding aller oogen op zich gevestigd hield; wij hoorden zelfs een officier der grenadiers, die juist bij hunnen intogt aanwezig was, uitroepen: *zet ze bee rennutsen op en nimmer zult gij schooner grenadiers gezien hebben.*

MENGELWERK.

GENOEGEN EN VREUGDE IN WEL TE DOEN.

Anderen wel te doen is de beste dankbaarheid jegens God, aan wien wij alles verschuldigd zijn, en verzekert ons van de zaligste genoegens.

Zeker kunstenaar, in *Potsdam*, kwam eens bij eenen Predikant aldaar, en verhaalde hem de volgende belangrijke omstandigheid zijns levens: « Het is bijkans vijftig jaren geleden," — zoo luidde zijn verhaal — « dat ik als een arm « jongeling mijne reize van hier door de wereld « aanvaardde. Mijne geheele bezitting bestond « toenmaals in vijf Daalders, en ik had nog « geen zeker uitzigt, dat ik aan den kost zoude ge- « raken. Toen ik over de *Gleinicher*-brug « ging, sloeg ik eenen kommervollen blik ten « hemel, en er rees in mijne ziel eene gedachte « op, die mij op eenmaal moed inboezemde. « Zoo ver ik te zien kan, dacht ik bij mij zel- « ven, reikt Gods schoone, blaauwe hemel, « Zou Hij nu, die denzelven over u uitspandt « ook u niet gadeslaan? Gewisselijk waar gij « gaat, wandelt gij onder zijn toevoorzigt, en « Hij zal u zekerlijk niet verlaten. Door deze « gedachten versterkt, vervolgde ik mijnen « weg. en vond mij in mijn vertrouwen op « de Voorzienigheid niet bedrogen. Overal, « waar ik kwam, ontmoette ik goedaardige « menschen, die zich over mij ontfermden,

« zag en leerde veel, hetgene mij in het ver-« volg van zeer veel nut konde zijn, en keer-« de, na verloop van eenige jaren, in mijne « geboorteplaats terug, onder betere vooruit-« zigten, dan waarmede ik haar verlaten had. « Mijn werk werd gezocht, mijne welvaart nam « dagelijks toe, en ik erken, met de vurigste « dankbaarheid, het bijzonder bestuur van Hem, « die, gedurende mijn geheele leven, zoo wel-« dadig voor mij gezorgd heeft. Thans ben ik « oud en zwak; waarschijnlijk zullen mijne « overige dagen kort zijn, en ik bezit meer, « dan ik vermoedelijk zal behoeven. Gaarne « wilde ik, echter, nog bij mijn leven, de « weldoener van anderen worden, zoo als God « het voor mij was, en het genoegen daarvan « in stilte genieten. Wilt gij derhalve wel de « goedheid hebben, om deze vijftig Daalders « aan eenige huisarmen uwer gemeente uit te « deelen?" — De Predikant werd door deze woorden zeer getroffen, dewijl zij het kenmerk eener ware dankbaarheid opleverden; en inderdaad, wie Gods geschenken besteedt, om anderen wel te doen en te zegenen, kan geen ondankbaar mensch wezen. — De Leeraar drukte met aandoening den braven man de hand, en beloofde hem, aan zijn verlangen met de meeste naauwgezetheid te zullen voldoen. Behalve andere armen in zijne gemeente, die hij door een gedeelte van dit geschenk vervrolijkte, kende hij nog eene behoeftige weduwe van tachtig jaren, die, verlaten door de geheele wereld, in haren hoogen ouderdom, nog met spinnen den kost verdiende; doch welker inkomen naauwelijks toereikte, om droog brood en eenig hout te koopen, ten einde in den winter haar klein vertrek te verwarmen. Thans had juist de nood bij haar den hoogsten trap beklommen. Reeds lang had zij niets dan droog brood genoten; eenige zeer koude dagen hadden haar hout verteerd, en zij wist niet, hoe zij haar magteloos ligchaam verder zoude verwarmen. De arme vrouw schreide bij haar spinnewiel, en dacht: « Zou God mij dan vergeten: zou « Hij mij van Honger of koude laten omko-« men, en niet het hart van eenen braven « sterveling bewegen, om mij te helpen? Neen « Hij, die mij in mijnen ouderdom gevoed, « en zoo liefderlijk voor mij gezorg heeft, zal « mij ook zekerlijk nu niet verlaten."

Terwijl deze gedachten de ziel dezer brave vrouw vervulden, en zij zich aan de zoete hoop overgaf, trad de Geestelijke in haar vertrek. Dit bezoek was voor haar echter niet ongewoon, en zij verhaalde hem aanstonds met de meeste openhartigheid haren geheelen, zorgelijken toestand, met alles, wat op het oogenblik zijner komst in haar hart was omgegaan. « Welnu! — zeide hierop de Geestelijke « dan komt deze hulp te regter tijd. Een « menschenvriend, die niet bekend wil zijn, « zendt u hier eenige Daalders voor hout en « levensmiddelen." De vrouw stond op deze taal verbaasd, en nam het geld in hare bevende hand; terwijl tranen van blijdschap en dankbaarheid jegens God langs hare wangen rolden, en zij met een getroffen hart een oud kerkgezang zong, bij welk aandoenlijk tooneel de menschlievende Geestelijke zeer getroffen was.

ADVERTENTIEN.

TRANSPORTEN.

Den 15den Junij 1831. Wed. RENS geb. VAN TRIGT, en A. A. M. RENS, aan JOHANNES BARLHOLOMEUS van THIJM, voor de minderjarige Kinderen van de vrije FRANCINA van AJUBA van DAVID FEREIJRA, met namen: JOSEPH, BARON, SUSANNA, ASPASIA, TRUIJ, MARIA en JOHANNES ALBERTUS, van een onbebouwd gedeelte in het Erf, aan de *Weidestraat*, La. D. No. 250.

Den 16den. KURATORS en WEESMEESTEREN dezer kolonie, als beheerende den boedel wijlen W. P. WILKENS en H. E. BLEIJ, ieder voor een derde Erfgenamen van wijlen de Wed. E. W. DU BRUIJEL geb. BLOCK, aan J. B. DU BRUIJEL, van twee derde aandeelen in het Huis en Erf, aan de *Wagenwegstraat*, La. D. No. 104, welk Erf is doorloopende tot aan de *Keizerstraat.*

Den 21sten. L. THIJM, gewezene Vendumeester, aan den Boedel G. P. HEILBRON, van het Huis en Erf, aan de *Hofstraat*, La. B. No. 155.

Idem. De Wed. G. P. HEILBRON geb. ARON, qq., den boedel G. P. HEILBRON, aan haar in privé van het Huis en Erf, aan de *Hofstraat*, La. B. No. 155.

Idem. ISAAK DEL PRADO, aan St. ALEx. SAMUELS, van een gedeelte in het Erf, aan de *Saramaccastraat*, La. D. No. 575, met het daarop staande Gevelend Huis aan de straat.

Paramaribo, den 23 Junij 1831.

De fungerende Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Den 16den dezer, de Engelsche Schoener *Lady Ward*, Kapt. J. FAULKNER, naar *Barbados*; lading: 1000 bossen Banannes.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.